Dosarul nr. 4-2572/2025
4-25144190-12-4-10102025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

24 februarie 2026 mun. Chişinău
Judecătoria Chişinău, sediul Ciocana,
În componenţa:
Preşedintelui şedinţei, judecătorul Roman Mazureț
grefierului Filoteia Anghel

examinînd în şedinţă publică cauza contravenţională pornită în privinţa lui *****, născută la *****, IDNP – *****, care se învinuieşte în săvîrşirea contravenţiei prevăzute de art. 318 alin. (1) din Codul Contravențional, instanța de judecată,

C O N S T A T Ă:

Potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție nr. 177-842/2021 din 16 septembrie 2025, cet. ***** este învinuită de faptul că, avînd calitatea de debitor nu execută intenționat și se eschivează de la executare a documentului executoriu, prin ce este învinuită în săvîrşirea contravenţiei prevăzute de art. 318 alin. (1) din Codul Contravențional.

Procesul contravențional, pornit în privinţa lui *****, în baza prevederilor art. 421 alin. (3) din Codul Contravențional, a fost remis de către agentul constatator spre examinare instanței de judecată.

Agentul constatator, executorul judecătoresc Burlac Oxana, victima cît și persoana învinuită, fiind citați legal, în ședința de judecată, nu s-au prezentat, fapt pentru care, în baza art. 455 alin. (2) și (3) din Codul Contravențional, instanța a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acestora.

Studiind materialele dosarului contravenţional raportat la temeiurile de drept material și procesual care guvernează speţa dedusă judecăţii, instanţa de judecată consideră că procesul contravenţional urmează a fi încetat din considerentele expuse infra.

În sensul art. 462 alin. (5) din Codul Contravenţional, atunci când examinează cauza contravenţională, instanţa de judecată trebuie să pronunţe una din aceste două soluţii:

a) încetarea procesului contravenţional; sau

b) declararea vinovăţiei persoanei care a comis contravenţia imputată și, după caz, stabilirea sancţiunii contravenţionale, aplicarea măsurii de siguranţă sau înlăturarea executării sancţiunii.

În conformitate cu art. 7 din Codul Contravențional, persoana pate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

Potrivit art. 10 din Codul Contravențional, constituie contravenție fapta – acțiunea sau inacțiunea ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decît infracțiunea, săvîrșită cu vinovăție, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod și este pasibilă de sancțiune contravențională. Fapta prejudiciabilă constituie temeiul real al răspunderii contravenționale și se manifestă sub două forme prin intenție sau din imprudență.

Intenția este o comportare activă prin care se încalcă o normă prohibitivă ce interzice o anumită activitate, iar imprudența constă din faptul, că persoana care săvârșește fapta își dă seama și prevede urmările care vor surveni în urma acesteia, dar consideră, că în mod ușuratic vor putea fi evitate.

În baza art. 458 alin. (1) din Codul Contravențional, examinînd cauza contravenţională, instanţa de judecată este obligată să determine: a) caracterul veridic al contravenţiei imputate; b) existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei; c) vinovăţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional; d) existenţa circumstanţelor atenuante şi/sau agravante; e) necesitatea sancţionării şi, după caz, caracterul sancţiunii contravenţionale; f) alte aspecte importante pentru soluţionarea justă a cauzei.

Pentru a purcede la analiza existenței sau inexistenței faptei contravenționale, prioritar instanța de judecată va analiza cuprinsul procesului-verbal cu privire la contravenție prin raportarea acestuia la cerinţele imperative prevăzute de legea contravențională prin prisma existenței temeiurilor de declarare a nulităţii absolute sau relative.

Verificînd legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenție, analizînd cuprinsul acestuia prin raportare la cerințele prevăzute de lege sub sancțiunea nulității absolute, instanța de judecată constată că dispozițiile legale în materie au fost respectate. *Astfel, procesul-verbal nu cuprinde toate menţiunile prevăzute de art. 443 din Codul Contravenţional, însă acestea nu afectează în mod esenţial fondul cauzei*, iar sub sancţiunea nulităţii absolute, descrierea faptei fiind detaliată, cu arătarea tuturor împrejurărilor în care contravenţia a fost săvârșită, inclusiv a datelor de identitate ale făptuitorului, fiind indicat locul săvîrșirii acesteia, figurînd semnătura agentului constatator precum și a contravenientului.

Astfel, calificarea faptei constituie stabilirea caracterului acesteia, încadrarea în textul de lege care o prevede și o sancționează și determinarea în fapta comisă, a condițiilor cerute de norma de incriminare pentru existența acestei fapte. Acțiunea

la contravenția prevăzută de art. 318 alin. (1) din Codul Contravențional, se manifestă prin împotrivirea persoanei să execute hotărârea judecătorească și care se exprimă oral sau în scris.

Latura subiectivă se manifestă numai prin intenție directă, adică făptuitorul conștientizează că, prin acțiunile sau inacțiunile sale nu execută intenționat sau se eschivează de la îndeplinirea hotărârii instanței de judecată și dorește acest rezultat.

Instanța de judecată va reţine că, pentru a putea fi sancţionată o faptă contravenţională, se impun a fi îndeplinite două tipuri de cerinţe: *intrinseci*, constând în încălcarea cu vinovăţie a unei norme de drept, faptă care va atrage aplicarea unei sancţiuni prevăzute de lege, și *extrinseci*, constând în constatarea corespunzătoare a faptei respective de către o persoană abilitată în acest sens – agentul constatator. În plus, agentului constatator îi incumbă obligaţia de a respecta o serie de forme expres prevăzute de Codul Contravenţional, care au scopul de a proba dincolo de orice îndoială existenţa faptei, vinovăţia contravenientului și legalitatea actului realizat în acest sens.

Instanța de judecată a stabilit, că executorul judecătoresc nu a întreprins măsuri posibile și necesare în vederea stabilirii existenței surselor financiare, imobilelor sau automobilelor pe numele debitorului, surse financiare bancare, altor bunuri, care în rezultatul aplicării procedurilor de executare ar fi posibil de dispus pentru stingerea datoriilor debitoriale părții vătămate.

Astfel, din actele anexate de executorul judecătoresc, reiese că, acesta nu a întreprins măsuri necesare într-u executarea documentului executoriu, nu s-a deplasat la adresa debitorului, care conform răspunsului Inspectoratului de Poliție Telenești din 16 iunie 2023, aceasta în prezent locuiește în ***** ***** în scopul identificării acesteia, identificării bunurilor și de a aplica sechestru asupra acestora, pînă la proba contrarie, tot din materialele dosarului rezultă că, executorul judecătoresc nu a întreprins vreo acțiune pe perioada anului 2024 - 2025, acesta prezentînt acte executorii din anul 2023, de menționat este și faptul că, lipsește la caz și răspunsul IP „Agenția Servicii Publice”, pentru a vedea dacă făptuitorul deține careva bunuri pe teritoriul țării, contrariul nefiind dovedit prin probe ce ar corespunde criteriilor prevăzute de art. 425 alin. (5) din Codul Contravenţional.

La caz, instanța de judecată ajunge la concluzia, că agentul constatator nu a prezentat probe precum, că cet. ***** se eschivează cu rea voință de la executarea hotărîrii judecătorești, nu o execută intenționat și dorește acest rezultat.

Prin urmare, în acțiunile lui ***** lipsește intenția directă de a nu executa hotărârea instanței de judecată sau nu o execută intenționat.

Mai mult, executorul judecătoresc nu specifică prin care anume acțiuni sau inacțiuni s-a manifestat pentru neexecutarea intenționat și eschivarea de la executarea a documentului executoriu în cadrul procedurii de executare. Nu este

clar din conținutul procesului-verbal cu privire la contravenție prin ce s-ar fi manifestat împiedicarea executării de către cet. ***** a documentului executoriu.

Studierea materialelor cauzei contravenționale, cercetarea lor judecătorească de asemenea nu a stabilit probe pertinente, concludente și utile prin care s-ar fi dovedit afirmațiile aduse de agentul constatator cu privire la acuzațiile aduse lui ***** referitor la comiterea de către aceasta a contravenției prevăzute de art. 318 alin. (1) din Codul Contravențional.

Instanța atestă că, acuzația adusă urma a fi specificată în mod corespunzător cu specificarea particularităților existente în cazul în care există probe pertinente, concludente și utile de a concluziona asupra vinovăției sau nevinovăției acestei persoane.

În conformitate cu art. 425 alin. (1) și (3) din Codul Contravenţional, probele reprezintă elemente de fapt, dobîndite în modul stabilit de cod, care servesc la constatarea existenţei sau a inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei și la cunoașterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. Aprecierea probelor se face de către persoana competentă să soluţioneze cauza contravenţională, potrivit convingerii sale pe care și-a format-o cu privire la acestea în raport cu circumstanţele constatate ale cauzei și în baza legii.

În conformitate cu art. 425 alin. (5) din același Cod, sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile, administrate în conformitate cu prevederile codului.

Potrivit art. 375 alin. (1) din Codul Contravențional, persoana acuzată de săvârșirea unei contravenții se consideră nevinovată atîta timp cît vinovăția sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod.

La caz, instanța reține, că executorul judecătoresc nu a prezentat probe pertinente în susținerea acuzării imputate făptuitorului, învinuirea purtând un caracter mai mult formal, din care nu rezultă faptul eschivării intenționate sau refuzul executării hotărîrii instanței de judecată în cadrul procedurii de executare precum și acțiuni care ar împiedica executarea documentului executoriu.

În acest context, agentul constatator nu a analizat toate elementele constitutive ale contravenției şi nici probele încuviinţate persoanei învinuite, adică nu a făcut referire la elementele de fapt, care ar fi putut justifica concluzia vinovăției lui ***** în comiterea contravenției și calificarea acțiunilor lor în baza art. 318 alin. (1) din Codul Contravențional.

Mai mult, executorul judecătoresc dispune și de alte posibilități legale de a executa hotărîrea judecătorească rezultate din art. 22 din Codul de Executare.

Curtea Europeană în cauza *Ziliberberg vs Moldova, nr. 61821/00 din 01.02.2005,* reiterează că, pentru a determina dacă o contravenţie poate fi calificată ca avînd un caracter „*penal*” în sensul prevederilor Convenţiei, prima chestiune

care trebuie determinată este dacă textul normei de drept care defineşte contravenţia aparţine, în sistemul legal al statului reclamat, legii penale; apoi trebuie determinată natura contravenţiei şi, în sfârşit, natura şi gradul de severitate al pedepsei care poate fi aplicată persoanei care se face vinovată de comiterea contravenţiei.

Constatările enunțate determină instanța de a înceta procesul contravențional intentat în privința lui ***** pentru comiterea contravenției prevăzute de art. 318 alin. (1) din Codul Contravenţional.

În conformitate cu jurisprudenţa relevantă a Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţele de judecată sunt obligate să demonstreze vinovăţia inculpatului prin adoptarea unor soluţii motivate. Lipsa motivelor reprezintă o încălcare a dreptului la un proces echitabil: „*în cazul în care instanţele judecătoreşti naţionale se abţin de a da un răspuns special şi explicit la cele mai importante întrebări, fără a-i oferi părţii care le-a formulat posibilitatea de a şti dacă o anumită susţinere a fost neglijată sau respinsă, acest fapt va fi considerat o încălcare a dreptului la un proces echitabil*. (*Ruiz Torija v. Spania*, 9 decembrie 1994, § 29; *Papon v. Franţa (nr. 2)*, dec., 15 noiembrie 2001; *Boldea v. România*, 15 februarie 2007, § 30).

Cu privire la contravenţia a cărei comitere a fost reţinută în sarcina lui *****, instanţa a observat că în cauză nu s-a făcut dovada veridicităţii situaţiei de fapt reţinute în procesul-verbal de contravenţie constatat de către agentul constatator, prin probe certe și de netăgăduit, astfel încât în favoarea petentului acţionează principiul „*in dubio pro reo*”.

Pornind de la premisa procedurală prevăzută de art. 425 alin. (4) din Codul Contravenţional, prin care legislatorul a stabilit că nici o probă nu are o valoare prestabilită, simplul fapt al întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenţie este insuficient pentru tragerea persoanei la răspundere contravenţională.

În acest context, cercetînd materialele cauzei contravenționale, instanța de judecată menționează că, de către agentul constatator nu au fost prezentate careva probe în susținerea faptelor invocate în procesul-verbal cu privire la contravenție din 16 septembrie 2025, fapt ce denotă că agentul constatator nu a întrerpins toate acțiunile prevăzute la art. 440 din Codul Contravențional.

Faţă de cele precizate, instanţa a reţinut că în cauză există un dubiu care nu poate fi înlăturat prin administrarea altor probe, dubiu care profită persoana, potrivit principiului „*in dubio pro reo*”. În lumina jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţa reţine că acesta este un principiu complementar prezumţiei de nevinovăţie. Înainte de a fi o problemă de drept, principiul „*in dubio pro reo*” este o problemă de fapt. Înfăptuirea justiţiei cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunţă, pe probabilităţi, ci pe certitudini dobândite pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte

realitatea obiectivă. De altfel, potrivit art. 375 alin. (3) din Codul Contravenţional și, în special, potrivit principiului „*in dubio pro reo*”, toate dubiile care nu pot fi înlăturate în condiţiile legii trebuie apreciate în favoarea persoanei învinuite.

De asemenea, pentru respectarea principiului prezumţiei nevinovăţiei, simpla constatare „*ex propriis sensibus*” a agentului constatator nu este suficientă pentru ca instanţa să stabilească vinovăţia unei persoane.

În circumstanțele date, potrivit principiului „*actori incumbit probation*”, cel ce face o afirmaţie în faţa judecăţii trebuie să o și dovedească, astfel, instanța de judecată reiterează că, de către agentul constatator nu au fost acumulate careva probe care ar fi demonstrat comiterea de către ***** a contravenției imputate.

Conform art. 461 din Codul Contravenţional, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată existenţa unui temei din cele prevăzute la articolele 441 și 445, instanţa încetează procesul contravenţional.

În accedere cu art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul citat, procesul contravenţional pornit încetează, dacă nu există fapta contravenţională.

Prin urmare, se va înceta procesul contravenţional intentat de către agentul constatator – executorul judecătoresc Burlac Oxana în baza procesului-verbal nr. 177-842/2021 din 16 septembrie 2025 de constatare a faptei contravenţionale prevăzute și sancţionate de art. 318 alin. (1) din Codul Contravenţional în privinţa lui *****, din motivul inexistenţei faptei contravenţionale.

În baza celor relatate, conducîndu-se de prevederile art.art. și 441 alin. (1) lit. a), 460-462 din Codul Contravenţional, instanţa de judecată,-

H O TĂ R Ă Ș T E :

Se încetează procesul contravenţional intentat de către agentul constatator, executorul judecătoresc Burlac Oxana în baza procesului-verbal nr. 177-842/2021 din 16 septembrie 2025 de constatare a faptei contravenţionale prevăzute de art. 318 alin. (1) din Codul Contravenţional în privinţa lui *****, din motivul inexistenţei faptei contravenţionale.

Hotărîrea poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile, la Curtea de Apel Centru, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

Preşedinte al şedinţei,
Judecător **Roman MAZUREȚ**